

הבטיל לבד אי המנחה עד שיפרע מה שהטילו עליו
הן במעית הן במשכנות אך יוכל להזמין כל מי שיעשה
לו שלא כדון. ואם" קידם שיפרע מתנתו אם ירא
שהבטיל עושה לו שלא כדון ובשורה מן המתנה עצמה
יש [לין] מה לבטל התפלה להיות קיבל עליו בלא ביד
עד שיעשה לו כדון ובשורה לפי ראות עיני הקהל שאלכ
יקם כל אשר לו בידי גוים ואמר שבשביל המתנה עושה
כך. ואם אנשי כפרים אשר אין להם מנין בעירם ובא"
למקום הקהילות למנין ב"ם הבסידים ומביאי" גרותיהם
בבית הכנסת שקירי" ציריא אם לא עשה כ"א אחת
יניחם שם בב"הבג שהדליק ויכילי" בני העיר להבריתו
בחרם להגיתו. ואם עשה שנים האחד יניחו והשני יכול
לשא עמו להדליק במקום שמתפלל קבוע. משנכנס
אדר עד השורים כל העיבדי" דרך עיירות אם יש מנין
קבוע יש חרם קדמיני" לשדוע מעות פורים לחלק לעניי
איתה העיר אם יתבע"א מאנשי העיר ואם לא יתבעס
פמירי" מהחרם. ואם יש בב"הבג מנין מצומצם והתחיל
החזן להתפלל אין אחד רשאי לבטל המנין ולצאת עד
שיגמיר ההון תפלתו ואם עבר יצא אחד מהם אחר רב
נסים גאון שאסי" התחיל קדושה או קדיש יגמור מאחר
שהתחיל. וגם יש חרם קדמוני" שלא לבטל תפלה
בשבתות ובי"ם בשביל תביעה שיש לאדם על חברו
אם לא בטל כבר ג' תפלות קודם. יבשביל תקנת קהל
אסי" לכתחלה יכול לבטל.

נשלחו התקנות.

צין המטה וסרח הודון והחמס קם למטה הרשע,
ואין נושע, וכבר אין עין השע, וקיל שיעת אימללים
בת עמינו עלתה באזינו וגאנרנו ונקשרנו וגורנו בנידוי
ובאלה ונקישת הסץ נחמו החיטים שלא ילוה אדם כסף
לא מעות לחבירו כ"א למחצית שכר ולמחצית הפסד,
ולא ישים יינו בחבית של גוים אם לא יעשה עירוי
או הגעלה לחבית, ולא יניח הגוי לרוך היין, ולא יאכל
שלקות של גוים, ולא יעשה שקרנות, ולא גליח מעות,
וכל מי שזומין חברו לדין שלא יסרב יותר מני ימים
ואם יגזם אדם לחבירו בפני עדים להססיר לו [מטנו]
אם יססיר איתי יהודי יחייבנו ב"ד המגזם לפרוע כפי
שישבע הגססר כמה הפסיד. ואם יש עדים שהפסיד
יסרע לי המסיר מ"ד. יאם יש עדי" שהלשין את חברו
יהיה פסיל לערית ולשבועה עד שיפרע לחבירו מה
שהפסיד. יקבל דין מני קהילות מענינין ויירמ"שא שס"ירא
ויהא בנידוי כל הקהילות עד אשר יתקן קלקולו כאשר
יורה מוכי העיר. מנדה לעירו מנדה לכל מקומות. ומי
שיש לו ספרי" המפקדי" אצלו לא יהו הקהל רשאי
למשיכנו עכור שים מ"ס מה שחייב בעל המסרים. ואם

ישבע אדם לקהלו שאין לי כי אם כך וכך לתן ממנו
כ"ס אם יודע לקהל שיש לו יותר יגשבע על יסר איתו
האיש פסיל לשבועה. ואם יתבעני שים אדם מ"סן ישבע
זה שבגנדרו ויטיל. ולא יססיר אדם עצמו מן המס לפי
שיוכב בחצר המלך. ילא יקחו הבחורים [בחתונה] מן
החתן כ"א י" פשיט" ממטבע של איתה מלכות. והבחורים
שעם החתן לא יגנבו שים דבר משים אדם לא תיגנולת
ולא דבר אחר. ואם הקהל שואל" מ"ס מן היחיד או כל
מה שיהי" ליחיד על הקהל יתן איתי יחיד לקהל אשר
ישאלהו אך הקהל ירדו לדין עמו במקומס לפני מי
שאינם נוגע" בעדות ויחיד כאלו תוסס את שלו ואין
כאן מוציא מחבירו. וכל אשר יעבור על תקנות הללו
יהיה בנידוי כל הקהילות ואם ישא במרדו חדש
ימים יהא מטנו מיתר למסיר למלך או לשלטון. והעובר
מתקנתו יש לאל ידינו לקנסו לפי דעתנו ויש לנו
לקלל המלשינים ככל שכת. וכל שיעמיד חזן או גלילת
ס"ת אי כל צרכי צבור ע"ס גוים ירא בנידוי ובשמתא
ובחרם [וכן] כל המתפלל אי מי שעוסק ע"ס גוים שהוא
[דין] ישראל כי יש לעשות ע"ס דייני ישראל. והסרנס
אין לעשות בחשאי או לדתיר חרם בלא דעת כל הקהל
ולא הרב ברבנותו לא ישים חרם על שום אדם ולא יתיר
חרם הקהל כ"א במעמד כולם. ולא יפרוק עול ממנו ע"ס
גוים כל זה גורנו בחרם ובשמתא ולא יגלה שום סתר
ולא יתפלל אדם בריה וביוהבס בלא דעת קהלו. אך
החזן יכול להתפלל יום ראשון של ר"ה ובליל כפור
יביוצר עד מוסף בלא דעת קהלו אך כיום שני של ר"ה
וביו"כס משל מוסף ואילך היא ברשות הקהל. ואם החזן
חלש שאינו יכול להתפלל או הקהל יניחו להתפלל לפי
דעתם. ולא יציה אדם לדייני ישראל שלא ישבו ושלא
יסתחו הדין וכל אלו הדברים גורנו ע"ס החרם. וגם גורנו
בנישאי" שיתנו שומר יהודי שלא יניחו להשליך מים
ביורה שיש לתן לאכול בשבת ולא יהא אדם רשאי
לזרוק גמ לאשתו אם לא ברשות ג' קהילות ואם יעשה
יהא הבעד והססיר והעדים בנידוי כאשר תקן מאור הטולה.
ולא יאמר אדם לחבירו ממור או פסיל משפחה
ובמקום שאין מספיקים [במה] שנותני" למלמדים של
התינוקות שאין מספיק ההקדש שאין שם כל כך יקחו
משאר הקדשות שהגיתו נוחי נפש עבור נשמתן ויתנו
למלמדים אם לא סירש השכים לצורך מה ומותר יתנו
במקום שריצים הקהל. ולא ישחית ולא יכרוק שום אדם
אם לא ינסה הרב ובני הכפרי" ילכו לחזור לפני הכקי.
וכל אדם יקבע זמן ללמוד אם אין יכול בתלמוד יעסיק
במקרא ובפרשה או במדרש לפי יכולתו אחר המרבה
ואחר הממעי"מ רק שלא יהא אנוס. ולא ישלחו כשר
לכית